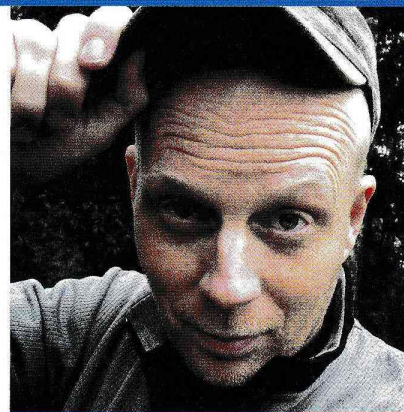

En ofrivillig orienterares betraktelse

Stefan jobbar som egen företagare inom natur, text och bild och springer orientering med varierande framgång på motionsnivå. Älskar vacker och orörd natur.

VI ÄR FRAMME TIDIGT men ändå sent. En rask karavan av människor bärande på fällstolar och stolryggsäckar ringlar redan iväg längs den dammiga grusväg där vi anvisats parkering. Ju senare ankomst desto längre att gå till TC (tävlingscentrum). Ibland kan det bli riktigt långt. Ofta kan man redan på långt håll höra skrällande musik från något gammalt blandband. Säkert i ett godhjärtat försök att höja stämningen. Idag är det tyst. Heder åt arrangören.

PÅ TC SAMLAS MAN KLUBBVIS under klubbens medhavda flagga för en stunds gemenskap och fika före start och den som trots att utövare av en individuell sport som orientering är osociala, får här och nu tillfälle att ändra uppfattning. På TC sitter man tvärtom efter ett tag mer eller mindre i knät på varandra. Även om utrymme finns samlas alla klubbar på en liten yta, vilket i och för sig är trevligt, men själv känner jag bara ett extremt behov av att freda den lilla markplätt jag valt som min och sprider demonstrativt ut mina grejor omkring mig. Grannen från en klubb någonstans i Dalarna börjar komma så nära att jag obekymrat skulle kunna gräva i hans väska i stället för i min egen och muggen med kaffe jag tänkt ställa i från mig får jag lov att balansera i knät om jag inte vill ha den utstjälpt av någon förbipasserande. Jag skulle vilja skrika rakt ut att det här är mitt revir, men, nej. Jag biter ihop i stället. Dessutom, mitt i fiket, börjar en dam just framför mig att oblygt byta om till tävlingskläder. Jag tittar lite försiktigt åt ett annat håll.

PÅ VÄG TILL START. Ett pärlband av löpare i alla åldrar som går och småjoggar. Värmer upp. Någon är sent ute och sprintar förbi i full galopp. Framme vid start är skogen full av pinkande karlar. Damerna har civiliserat köat till baja-majorna tidigare men vi karlar är fria män som pinkar där vi vill.

Väl ute på banan svär jag lite över gömda kontroller. Jag tillhör dem som tycker att kontrollerna skall synas oavsett från vilket håll man kommer, som en liten uppmuntran! Trots detta irritationsmoment är det åtminstone hittills en rätt gemytlig tillställning. Åtminstone för oss människor. Då och då ägnar jag en tanke åt djuren som bor här i vanliga fall. En ännu ej flygfärdig rödvingetrastunge springer vettskrämd längs stigen framför mig. Snacka om att ha hoppat ur boet fel dag.

En tillfredsställande känsla infinner sig när jag stämplar sista kontrollen och jag fokuserar på att göra ett snyggt upplopp. Ingen känner ännu till mina misstag och fadäser i skogen så jag kan kosta på mig en storstilad målgång. Inte för att nå-

gon kollar men ändå. Efter målgång jämförs banor, kontroller och vägval. Några skrattar och andra svär över sina misstag. Sällan är det någon som vill erkänna att det gått riktigt bra och att man inte gjort några misstag. När resultaten kommer upp och man ligger alldeles för många minuter efter täten måste man ju ha något att skylla på, och det finns alltid något att skylla på i orientering. Själv läste jag orutinerat fel på kartan och sprang till åttonde kontrollen när jag skulle till tredje. Ändå hade jag andra bästa tid sista gången jag tittade på resultatavlan. Någon mumlar att jag borde sprungit en svårare bana.

JAG HAR HÖRT ATT DET ibland kan vara rätt kallt i de iordningställda duscharna men jag tänker också att lite skall man väl tåla och linkar iväg med mina grejor. Det första jag möts av inne på herrarnas är en mycket hårig mans bakdel. Karl som äger den står framåtböjd och letar efter nåt i sin väska. Inget onaturligt i det, men heller ingen vacker syn vill jag lova. Jag har väl aldrig sett mig själv som extremt pryd men allvarligt talat. Det känns som att jag har hamnat på något slags nudistläger för håriga karlar i övre medelåldern. Kanske är håriga män i övre medelåldern helt enkelt bara extremt nöjda med sina kroppar och tycker om att visa upp sig. Själv tar jag, pryd som jag är, en snabbdusch och eftersom jag bara har kommit upp i yngre medelåldern och inte heller är speciellt hårig byter jag snabbt om i mitt badlakan en bit från de andra och smyger obemärkt därifrån.

EN STUNDS GEMENSAP vid klubbens flagga återstår. Även de mest besvikna går att konversera med igen. Prisutdelning väntar för de som lyckats bättre än andra, men den som suktat efter medaljer har kommit fel. Här får man glatt välja mellan vattenflaska, mjällshampo eller en keps från Peckas Gräv & Motor. Ett besök på arrangörsklubbens servering om matsäcken är slut är självklart. Sedan bär vi våra fällstolar och stolryggsäckar tillbaka till bilarna någonstans långt borta längs den dammiga grusvägen, och om inte jorden går under är det samma visa nästa helg igen.

I det som måste vara världens mest sociala sport.